

Bestuingsforslag nr. B 4. Fremsat den 13. oktober 1987 af Carsten Andersen (SF), Leif Hermann (SF), Ingerlise Koefoed (SF) og Ebba Strange (SF)

Forslag til folketingsbeslutning

om ændring af straffelovens bestemmelser om særforanstaltninger og forvaring

Folketinget opfordrer regeringen til inden den 1. januar 1988 at fremsætte forslag til lov om ændring af straffelovens bestemmelser om tidsubestemt psykiatrisk behandling efter følgende retningslinjer:

a) Domme i henhold til straffelovens §§ 68-70 skal indeholde en længstetid for opholdet af samme varighed, som en straf for tilsvarende lovovertrædelse ville have medført.

b) For at sikre, at anbringelsen ikke udstrækkes længere end behandlingsmæssigt påkrævet, skal retten ved stillingtagen til foranstaltningernes fortsatte opretholdelse tiltrædes af en psykiatrisk sagkyndig og en repræsentant for patientorganisationerne. Den psykiatriske sagkyndige må ikke stå i noget ansættelsesforhold til den psykiatriske hospitalsafdeling, hvor den dømte er anbragt.

Bemærkninger til forslaget

Foranstaltninger efter straffelovens §§ 68-70 idømmes på ubestemt tid, bortset fra domme efter § 69, der medfører eller kan medføre institutionsophold.

Både varigheden, arten og intensiteten af foranstaltningerne er undergivet domstolskontrol, men det er efter overlægens (institutionslederens) vejledning, retten træffer sin afgørelse. I praksis betyder det, at straffelovsovertrædere, der er sindslidende og får straffrihed, men dom i henhold til straffelovens §§ 68 og 69 om anbringelse på hospital for sindslidende, kan få langt længere frihedsberøvelse, end hvis forholdet blev bedømt efter straffelovens almindelige regler. Den sindslidende

er ofte ringere stillet end øvrige straffelovsovertrædere ved dels at være forholdt tidsudmålingen, dels ved at være underkastet en »løsladelsesvurdering«, som har en mere snæver tilknytning til den sindslidendes behandlingsvillighed.

Formålet med forslaget punkt b er at åbne for en bredere vurdering af tilbageholdelsesgrundlaget. Rettens sammensætning skal yderligere give garanti for en nuanceret vurdering i modsætning til den gældende tilstand, hvor rettens vurderingsgrundlag tilvejebringes ved udtalelser fra den behandlende overlæge samt eventuelle yderligere sagkyndige erklæringer, og hvor grundlaget alene vurderes af en juridisk dommer, der selvsagt som sit udgangspunkt har den oprindeligt truffe afgørelse.